

Azzal a szándékkal jelentkeztem a Plébánián katekumennek, hogy én is részesülhessek a szentségekben. A jelentkezésem előtt is olvastam a Bibliát, eljártam a vasárnapi misékre. A katekumenátus időszakát ekkor még kissé „nyűgne” gondoltam. Azóta azonban rengeteget tanultam: Imre atya és a nővérek elmagyarázták nekünk, jelölteknek hitünk legfontosabb elemeit. Megértették velünk, hogy bízunk kell Jézusban és abban, amit Ő tanított nekünk. Bízunk kell abban is, hogy az Atyának megvan a hatalma ahhoz, hogy megtartsa a nekünk tett ígéreteit, és megsegít minket yengeségeinkben. Megmutatták számunkra, hogy mit jelent Jézussal élni, és milyen is ez az út, amit természetesen mindenki másként él meg, él át. Ezt elfogadva próbálok beszámolni Jézusnak – és közvetítésével az Atyának – esténként az elmúlt nap eseményeiről, köszönetet mondani neki a jó dolgokért és kérni bocsánatát az elkövetett hibákért.

A beavatási szertartások számomra annak jelei, hogy a közösség elfogad és befogad. A közösség előtt megvallottuk legbensőbb érzéseinket, amit néha még magunknak is nehéz megfogalmazni: mi készítetett bennünket arra, hogy meg akarjunk keresztelkedni, mit jelent számunkra Jézussal élni. Megkaptuk a legfőbb imát, a Miatyánkot és hitünk szimbólumát, a keresztet. Engem ezek a szimbólumok segítenek abban, hogy még inkább magamba fogadjam a hitet, és próbáljak meg e szerint élni. Természetesen ez az út nem könnyű, még nagyon sokat botlom, de tudom, hogy jó úton haladok.

Már nagyon várom az év számomra egyik legfontosabb dátumát, húsvét vigíliáját, amikor részesülni fogok a keresztség, az elsőáldozás és a bérmlás szentségében.

Pádár Csilla

A katekumenátus nekem egy hosszú folyamat volt. Kb. 7-8 éve kezdett el komolyabban érdekelni a vallás, és azóta járok rendszeresen templomba is. A házasságkötésem után fontosnak éreztem, hogy az ún. beavató szentségekben is részesüljek: a keresztség, a szentáldozás és a bérmlás szentségét is megkaphassam, és így még teljesebb lelki életet élhessek.

Szabóné Fritz Gyöngyi

A katekumenátus számomra a Jézushoz való közeledést jelenti, azt, hogy teljesítem az Ő akarátát, hogy azon az úton járok, amelyet kijelölt nekem: a keresztyenyek életútját.

Háló Orsolya Anna

Először is szeretném megköszönni Istennek, hogy utat mutatott nekem és azt, hogy ezen próbál terelni engem. Úgy érzem, kaptam egy új esélyt arra, hogy más életet éljek, még ha ez az út egy kicsit göröngyös is. Szeretnék Istenhez minél közelebb kerülni, és eggyé válni vele. Remélem, hamarosan találkozunk!

Juhász Dóra